На місяці блищать сріблясті осокорі,
І тихий став заснув в задумі мовчазній;
В йому і в небесах далекі сяють зорі:
Любують і вони, як в пітьмі прозірній

На місяці блищать сріблясті осокорі.
Все спить навкруг, усе тихенько спочиває,
Щоб знов прокинутись уранці до життя...
Чому ж душа моя і рветься, і ридає?

Спочинь хоча на мить! не рвися без пуття:
Все спить навкруг, усе тихенько спочиває.
Лагідна ніч в душі не має перемоги
І серця гострий біль не в силі припинить,

Не може зняти дум страшенної облоги,
Бо відгук життєвий не дасть їй відпочить:
Лагідна ніч в душі не має перемоги...
Повстане день ясний, а з ним людськії муки,—

Ніколи ніченька навік їх не приспить,—
А ранком знов ввесь світ здригнеться від розпуки...
Тому душа ридає і квилить,
Що встане день ясний, а з ним... людськії муки...

1906